

6. KNIHA ZO SÉRIE „Z KRVI A POPOLA“
1. ČASŤ

PRVOTNÁ
KRV
A
KOSTI

MOMENTÁLNE NAJPREDAVANEJŠIA AUTORKA
PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

SOLIS

ATLANTIA

PRVOTNÝ ZÁVOJ

BAVINENÉ
MORÉ

PRVOTNÝ ZÁVOJ

PRVOTNÝ ZÁVOJ

SAYONSKÉ
MORÁ

EVAEMON

KARSODONŤA

MASADONŤA

ELVZJSKÉ
VRCHY

ZELEŇA
VÝZŇ

VAROVÉ
PLANNY

KLAN MŔTVÝCH KOSTÍ
BIELY MOST
SPESOV MYŠ

POHOŤE
SROTOS

OSTROVY BIELE

VYSOKÉ STRANÉ
THRONOS

PRVOTNÁ KRVÍ A KOSTÍ

1. část

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ
KOCŮR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE: Blood and Ash book 6. (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated.) preložila Monika Krajčiová.

Translation © 2026 by Monika Krajčiová

Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE copyright © 2025 by Jennifer L.

Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 93101 Šamorín,

Morušová 1951/5, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-73-4

EAN 9788069010734

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosíme vás, aby ste sa nezúčastňovali na pirátstve materiálov chránených autorským právom, ani také správanie nepodporovali. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Melisse.

Bez tvojej podpory by svet Poppy a Casa neexistoval.

Bez tvojej múdrosti by ho neobjavilo toľko ľudí.

PRVOTNÁ

Vznášala som sa v ničote, obklopená temnotou.

Zdalo sa mi, že v diaľke počujem hlasy. Jeho hlas. Niečo mi hovoril. Rozprával mi príbehy. Pri jeho úpenlivých prosbách tmu preťal záblesk svetla. A potom prišla bolesť. Tú som si pamätala. Silnú, prenikavú bolesť sprevádzanú dusivou hrôzou, ktorá vysala všetko svetlo.

Ja som...

... urobila niečo, čo ju zastavilo.

Nevedela som si však spomenúť, čo mi hovorili hlasy, čo spôsobilo tú bolesť, ani čo som urobila.

Nechala som sa unášať.

Neviem, kde som bola, ale necítila som potešenie ani bolesť. Strach ani vzrušenie, nenávisť ani lásku. Akoby som bola zbavená všetkých emócií a chcenia. To, čím som predtým bola, už nemalo žiadny význam.

Stala som sa súčasťou ničoty, ktorá ma obklopovala, a zostala som ňou, kým tmu nepreťal strieborný záblesk svetla. V jeho blednúcom jase sa objavila zafírovomodrá bodka, ktorá sa začala zväčšovať. Z jej stredu vystrelili úžasné smaragdové blesky, ktoré sa obtáčali okolo modrej. Hneď za nimi sa vypla-

vila tmavohnedá a ovinula sa okolo modrej a zelenej. A v strede tejto spleti bol počiatok všetkého.

Začalo sa to výbuchom, po ktorom zostali malé mihotavé záblesky surovej energie – čirej podstaty.

Vyvalila sa do priestoru, vymodelovala neúrodnú zem a pohoria na miestach, kde predtým neexistovalo vôbec nič, a všetky blikajúce svetielka na oblohe, ktoré sa stali hviezdami. Padajúcimi hviezdami žiarivými ako diamanty, zostupujúcimi na zem, ktorá už viac nebola neúrodná. Narazili do zeme, ktorej vládli veľké okrídlené tvory, a do iných krajov na západe a východe, oddelených veľkou vodou. Zaborili sa hlboko, medzi vinúce sa korene stromov vyrastajúce z pôdy nad nimi, živenej a láskanej podstatou hviezd pod nimi. Ako bujneli stromy, aj hviezdy skryté pod nimi naberali na sile, vzájomne sa vyživovali, až kým nepovstali zo zeme.

V očiach sa mi odrážal ich počiatok, tváre a kože sa v okamihu menili a počula som šepkať ich mená vo všetkých ríšach všetkých čias. Bohovia. Láskaví strážcovia. Hnevliví sudcovia. Pozorovatelia človeka. Pokrvní. Vlíí ľud. Sudičky. Prví bohovia. Veľkí stvoritelia.

Prastarí.

A videla som ich vojny, najprv s veľkými okrídlenými netvormi, ktorí vládli na zemi, a potom aj s ich vlastnými stvoreniami.

Pretože v snoch začali vidieť budúcnosť.

Desať prastarých.

Snívajúcich.

Ochrancov.

Videla som, ako im vzplanuli telá, keď spaľovali svoju podstatu, aby stvorili prvých prvotných, a pochopila som prečo. Zúfalo sa snažili zachovať rovnováhu sily, lebo sny im ukázali, čo by sa inak stalo. Zažala sa vo mne iskrička tepla, ktoré ma zaplavovalo, keď sa tvorenie menilo. Zo zväzkov prvotných sa zrodili bohovia – tí, ktorí mali byť jedného dňa povýšení do prvotnosti.

A to sa snívало desiatim prastarým. Videli, čo príde. Začiatok konca.

A ja som videla, že koniec sa začal už svojím vlastným počiatkom. Zrodením božského dieťaťa, plodu dvoch prvotných, povýšeného do prvotnosti.

Pravého prvotného boha života.

Jeho neuhasiteľná chuť žiť a neukojiteľná zvedavosť dali svetu prvú duálnu bytosť, ktorá upevnila prímerie medzi tými, čo kráčali po zemi, a okrídlenými netvormi, ktorým patrila obloha.

Lenže ja som videla to, čo zraku prvotného uniklo. Nestvoril ich, aby boli ako prastarí. Dal netvorom možnosť voľby. A tento čin mal nečakané dôsledky. Divoké netvory cítili aj za hranicami telesna a túto vlastnosť preniesli na prvú duálnu bytosť.

Slobodnú vôľu.

A slobodná vôľa neskôr prinesie možnosť voľby. A z možnosti voľby sa zrodí emócia.

Teplo sa premenilo na páľavu, keď som uvidela prvotného boha života zabárať ruky do hliny nasiaknutej krvou úplne prvého leviatana a svojou vlastnou. A zrazu som vedela, že sa celé stáročia snažil vyplatať krehký život, ktorý živil svojím dychom a svojou vôľou. Videla som, ako z hliny zdvihol dieťa so žiarivými karmínovočervenými očami, ktoré hneď nato zmodreli ako brilianty, aby sa nimi vzápätí preliat vír všetkých farieb sveta, až si po pohľade na prvotného vybrali zlatú. A vedela som to, čo prvotný nevedel. Že slobodnú vôľu, ktorú okrídlené netvory preniesli na leviatana, získali aj smrteľníci.

Ale desiati snívajúci to vedeli.

Aj vtedy, keď žasli nad drobným uzlíkom života, ktorý držal v náručí. Aj vtedy, keď sa plní údivu a hrdosti radovali, vedeli, že je to začiatok konca.

A ja som to pochopila tiež, keď sa mi do hrude vlialo teplo a za očami mi zablikalo strieborné svetlo, okolo ktorého sa ovíjala karmínová červeň a zlato. Pretože pre nich nebolo nič

zázračnejšie ako stvorenie života. Vážili si aj tie najpríšernejšie tvory. Milovali ich rovnako oduševnene ako nádherné prvotné bytosti, ktoré sami vymodelovali.

Lenže nič netrvá večne.

Postupne ich láskavosť vystriedala apatia. Sledovali, ako sa prvotní zblížujú so smrteľníkmi a ako sa prví prvotní zamilujú – presne tak, ako sa to desiatim prisnilo. Tvorenie im viac nepripadalo krásne a videli už iba neblahé dôsledky bezbrehého rozmnožovania smrteľníkov, ktorí zaberali pôdu a ničili ju v mene nového tvorenia.

A ja som pochopila, čo prastarým uniklo. Keď uvideli, ako prvotnými lomcujú emócie, a rozhodli sa vziať späť všetko, čo stvorili, aj oni cítili.

Keď prvotní povstali a prastarí sa stiahli na miesta, kde mohli odpočívať, alebo boli odsúdení uľahnúť na odpočinok, pochopila som, čo si desiati snívajúci uvedomili až príliš neskoro.

Všetko, čo urobili preto, aby tomu zabránili, nevyhnutne viedlo k tomu, že sa to napokon stalo.

Bez schopnosti milovať a nenávidieť, tešiť sa a smútiť, získať a strácať nie je možné nastoliť rovnováhu. Po každej búrke musí vyjsť slnko. Nenávisť nemôže existovať bez lásky. Radosť nemožno prežívať bez smútku.

Keď sa vo mne rozprúdila podstata, pochopila som, že rovnováha musí existovať za každých okolností. Život sa musí žiť ďalej a na jeho konci bude vždy čakať smrť. Uvidela som totiž to, čo sa prisnilo desiatim – čo sa stane, keď sa rovnováha nezvratne naruší.

Uvidela som prastarých, ktorí uľahli na odpočinok do zeme, a tých, ktorí sa ešte neprebudili a nepredrali von, aby otriasli ríšami. A vedela som aj, že to už nie sú tí darcovia života a piliere, ktoré držia na uzde podstatu svetov. Boli koncom, ktorý prebudil sopky a dni premenil na nekonečné noci, keď sa prevalil cez oceľové mestá a vysychajúce oceány. Videla som, ako plní skazy a hnevu povstali.

Ale to nebolo všetko.

Lebo v strede tých vírivých farieb som uvidela zúfalého kráľa so zlatou vavrínovou korunou, o ktorom sa prisnilo prastarým – muža, potomka dieťaťa, ktoré pravý prvotný boh života láskal v náručí. Videla som všetko: obrovskú moc, ktorá sa ocitla v rukách dedičov zeme a oblohy; ju, prvú nepodarenú vyvolenú, ktorá bola pravou prvotnou bohyňou života; a to, čo rozpútalo spojenie medzi nositeľom života a nositeľkou kostí.

Dve dcéry.

Dvoch kráľov.

A veľkého sprisahanca. Bolo to nevyhnutné.

Koniec musel nastať.

Lenže ja som pochopila, čo bolo votkané v tých snoch a vírilo vo farbách, ktoré postupne bledli v temnote popretkávanej karmínovou červeňou.

Každý začiatok má koniec. Ale každý koniec je novým začiatkom.

To sa prisnilo desiatim.

Pád skazy a hnevu.

A vzostup krvi a kostí.

CASTEEL

V diaľke zahrmelo a vlkolak vedľa mňa so zaťatými rukami zmeravel, keď mu konečne došlo, čo som povedal o revenantovi. Zanočil tú istú znepokojivú veršovačku, ktorá už od detstva nedala spávať Poppy – mojej manželke, mojej kráľovnej, ktorá

mi bola všetkým. Lenže nešlo len o to, že to bolo zvrátené a s nami oboma to zalomcovalo.

Vo vzduchu viselo aj čosi, čo revenant – momentálne roztrhaný na krvavé franforce, ktoré sa stále povalovali na dlážke – naznačil: že dlho čakal na to, čo je jeho.

Nemuseli sme byť géniovia, aby sme vedeli, že myslel Koli-sa. A že to, čo chcel, bola Poppy.

Kieran so zaťatými zubami precedil: „To je nahov...“

Dlážkou a stenami zrazu otriaslo hlboké zadunenie, z ktorého sa pováľali veci v kúpeľni.

Kieran na mňa pozrel. „Snád' sa neprebúdzá ďalší boh.“ Napadlo mi to isté.

Vzduchom sčista-jasna preletel výboj energie, z ktorého sa mi zježili všetky chlpy na tele.

Pod nohami nám začala praskať kamenná dlážka. Vedľa Kierana sa objavila tenká prasklina, ktorá bleskovo opísala kruh okolo nás a postele. Ešte jedna sa vytvorila pri nohách postele a ušetrená nezostala ani zem pri jej čele a po bokoch.

Ďalšia plytká trhlinka, ktorá sa otvorila pod posteľou, donútila Kierana o krok ustúpiť. „Čo to má byť?“

Cez praskliny v kameni presvitalo strieborné svetlo. Blikalo a vytváralo kruh, ktorého stred pretínal špicatý kríž.

Pred nami sa objavil starý atlantínsky symbol – vlastne dva. Kruh s čiarou vedúcou cez jeho stred znamenal život a kruh s čiarou na jeho vrchole smrť.

Spoločne tvorili život a smrť.

Krv a kosti.

Keď prenikavé svetlo pohaslo a dunenie ustalo, obaja sme sa pozreli na Poppy. Pod kožou jej prúdil zádych, ktorý osvetľoval jemnú sieť žíl rozbiehajúcich sa jej po tele.

„Bohovia moji,“ zašepkal Kieran.

Nádej a strach, ktoré som sa celý ten prekliaty čas snažil držať na uzde, sa zrazili s takou silou, až mi podrazili nohy.

Bude vedieť, kto je.

Spozná nás.

Tie slová, ktoré som si opakoval stále dokola, zneli ako modlitba k bohom, ktorí už viac nespali.

„Prosím.“ Zlomil sa mi hlas.

Príval striebistých tieňov, ktoré sa jej v tele nakopili ako búrkové mraky uprostred leta, zatienil svetielkujúce žily. Prevalil sa jej cez hrud' a začal sa jej ovíjať okolo rúk a nôh.

Poppy šklbla prstami.

Podlomili sa mi kolená. Dopadol som na ne vedľa postele a ešte som stačil zazrieť, ako sa Kieran naklonil a zachytil dlaniami o matrac.

Bude vedieť, kto je. Spozná nás.

Rukou jej prebehol krč a jemne zohla koleno. Keď som jej zdvihol hlavu, striaslo ma, lebo som zacítil zmenu. „Má teplú kožu. Vidíš?“

Kieran sa dotkol jej ruky a sťažka vzdychol. „Áno.“

Od úľavy sa mi zatočila hlava, keď som zbadal, ako šklbla ľavou rukou a nadvihol sa jej hrudník. Som si istý, že mimovoľne šklblo aj s nami.

„Poppy,“ šepkal som a sklonil som sa nad ňu.

Po krátkej chvíli vpletla svoje prsty do mojich. Kieran nám stisol prepletené ruky a mne sa po lícach rozkotúľali slzy.

Bude vedieť, kto je.

Spozná...

Keď pohla viečkami a otvorila oči, nepočul som nič iné, len ako Kieran prudko vydýchol.

V jej očiach nebolo ani stopy po zreničkách. Sotva sa dali rozpoznať dúhovky. Namiesto nich sa na mňa spomedzi hustých mihalníc dívali prstence z roztaveného striebra prekypujúce podstatou – zádychom – prvotných bohov.

Prestal som cítiť kamennú dlážku pod nohami. S Kieranom sme sa ani nepohli.

Bude vedieť, kto je. Spomenie si...

Vzduch v komnate nad nami nehybne visel a mne sa zdalo, akoby prestal plynúť čas. S búšiacim srdcom som sa nadýchol a zacítil čerstvú a sladkastú vôňu... jari. Obnovy. Života.

Orgovánu.

Kieran stúpol, a keďže nám obom stále zvieral ruky, videl som, ako mu na predlaktí naskočila husia koža.

Komnatou sa rozliat nový, mierne zatuchnutý zápach. Pripomínal... zvädnutý orgován. Alebo jesenné opadané lístie.

„Smrť,“ zašepkal Kieran a roztriasla sa mu ruka.

On z nej vždy tú jemnú vôňu cítil, ale nikdy sme nevedeli prečo.

Zrazu to dávalo zmysel.

Nestihol som sa ani poriadne nadýchnuť a už mi nezvierala prsty a ruka jej ochabla.

Okamžite mi vyschlo v krku a ledva som zo seba chrapľavo dostal: „Poppy?“

Na zátylku som pocítil jemné pichanie a hneď nato komnatu znovu zaplavil elektrický výboj.

Tento bol však iný. Silnejší. Cítil som, ako ma tlačí k zemi, a všimol som si, že Kieran sa zatackal a dopadol na jedno koleno. Elektrina, ktorá vystrelila Poppy z ruky, prešla cez moju ruku do Kieranovej. Bola horúca a ostrá, preletela nám až do plic a zanechala na celých rukách striebristú žiaru so zlatým odtienkom a... s tmnou karmínovou červeňou, ktorá nám rozžiarila žily.

„Doriti,“ zachripel Kieran, na ruke sa mu objavila plavá srseť a vzápätí sa v záplave svetla stratila.

Keď sa Poppy znovu rozžiarili žily zádychom, všetky svaly v tele sa mi napli. Akosi som to vedel. Vedel som, čo príde. „No doriti.“

Vychrlila sa z nej podstata, ktorá jej vyhodila ruky z nášho stisku a zdvihla ju až k stropu. Visela tam v rovnakej polohe ako na posteli, iba vlasy jej padali k zemi ako vodo-

pád tmavočerveného vína. Nočná košeľa sa jej vlnila na tele a pramienky praskajúcej podstaty z nej vystreľovali rovno na nás.

Na kratučkú chvíľu všetko navôkol zaplavilo strieborné svetlo a potom ma odhodila dozadu nejaká sila, ktorá Kierana šmarila na druhú stranu komnaty. No nevrátil som do steny a on tiež nie. Cez pulzujúce pramene zádychu som videl, ako nehybne visí vo vzduchu.

Hlavu mi išlo roztrhnúť, ale postupne sa mi ten tlak rozliadol celého tela a zovrel mi pľúca. Nevedel som, čo sa deje. A, doriti, nedokázal som myslieť, lebo rozžeravená podstata sa mi prevaľovala po chrbte a prúdila po pleciach.

Potom som to pocítil.

V strede hrudníka, tam, kde všetkým Atlantínčanom sídli jemná podstata, ktorá je odjakživa ich súčasťou, mnou zatriaslo a do brucha sa mi vliadol zádych. Nakopila sa vo mne energia, ktorá mi prenikla do každej bunky v tele a rástla vo mne, kým sa mi v kútikoch očí neobjavilo striebro so zlatistými a s karmínovočervenými odtienkami. Srdce mi zachvátila surová spaľujúca bolesť zádychu, ktorý mi vsiakol do tela, vliadol sa do žíl a usadil v kostiach.

Pred silou, ktorá mnou prúdila, sa nedalo ujsť, bola nekonečná. Stará. Neodvratná. A ja som cítil, ako ma od základov mení. Odtiaľ prichádzala tá dobiela rozžeravená bolesť: z podstaty, ktorá mi najskôr roztrieštila všetky kosti v tele, aby ich potom znovu poskladala oveľa silnejšie. Zatínal som zuby, keď mi postupne začali praskať žily, aby ich podstata ovíjajúca sa okolo každého orgánu mohla rozšíriť a spevniť. Znášal som agóniu, ktorú mi spôsobovalo vlastné telo, spaľované od prstov na nohách smerom nahor, tou páľavou mocnelo. Keď sa mi dostala k lebke, v hlave mi vybuchla bolesť a skratovala mi všetky zmysly. Sluch. Čuch. A vzápätí hmat – vďaka tým prekliatym bohom. Kým mi vypla zrak, stihol som ešte zazrieť, ako

Kieranovi z vystretých rúk unikajú zlatisté a striebisté vlny prvotnej hmly.

A potom som uvidel už iba to, ako sa mi okolo rúk závratne víria tiene a karmínová červeň.

KAPITOLA 1

CASTEEL

Stál som v kúpeľni so zatvorenými očami a s rukami položenými na studenej mramorovej doske toaletného stolíka.

Netušil som, ako dlho, ale už mi z vlasov nekvapkala voda.

Keď sme sa pred dvomi dňami s Kieranom zobudili na posteli vedľa Poppy, ako posledné som si pamätal, že sa okolo nás ovíja prvotná podstata.

S vyprahnutými ústami som sa obzrel a uvidel toho prekliateho Emila Da'Lahra, ako sedí s tvárou zaborenou do dlaní v kresle vedľa postele. Keď si všimol, že som sa prebral, skoro sa rozplakal. Ešte nikdy som nezažil, že by sa niekomu tak uľavilo.

Kieran precitol chvíľu po mne, rovnako zmätený ako ja. Emil nás teda mohol konečne zasvätiť do toho, ako sme sa ocitli v posteli. Podľa všetkého nás našiel sedieť na zemi opretých o stenu na opačných koncoch komnaty, medzi kusmi revenanta, ktoré sa stále povalovali po zemi. Ale až po tom, ako ma uvidel v podobe akejsi čiernej jaskynnej mačky so zlatými škvrnami.

Doriti.

Asi si myslel, že sa pozerá na prelud. Ako vtedy, keď sme v mladosti zjedli tie divé huby, čo sme našli v lesoch Aegey.

Lenže, bohovia! On to celé zvládol, hoci netušil, čo sa deje. Bolo mi jasné, že pohľad na kráľovnú v stáze a nález bezvládných tiel kráľa a radcu s ním musel zamávať. Privolať Delana a Malika (áno, tých dvoch), ktorí mu pomohli uložiť nás s Kieranom do postele k Poppy, potom upratali bordel, ktorý som narobil z revenanta, a ešte sa aj postarali o to, aby sa nikto ďalší nedozvedel, že niečo nie je v poriadku. Kryli nás celý deň, kým sme sa neprebrali z bezvedomia.

Bol som jeho veľkým dlžníkom. Vlastne všetkých troch.

Zhlboka som sa nadýchol, potom pomaličky vydýchol a snažil sa načúvať zvukom prichádzajúcim z komnaty. Kieran už odišiel skontrolovať situáciu. A Poppy...

Tá stále spala.

Zaplavila ma zmes neskrývaného zúfalstva a hnevu, ktorá zo mňa vyprskla takou silou, až sa v kúpeľni náhle ochladilo. Vedel som, čo to je.

Prvotná podstata.

Vždy som ju niekde v sebe cítil. Ako všetci Atlantínčania, najmä tí z pôvodnej pokrvnej línie, a vlkolaci. Lenže nikdy nie takto.

Dokázal som vycítiť zádyh hlboko usadený v kostiach a nasiaknutý do svalov, aj to, ako mi prúdi v žilách a neustále šumí v krvi. Otvoril som oči a zdvihol hlavu.

Uvidel som ho vo vlastnom odraze v zrkadle.

Aura za zreničkami, ktorá bola doteraz vždy svetlostrieborná, zrazu silno žiarila. Keď som sa prizrel bližšie, zazrel som jemné vláčenka šľahajúce z prstencov zádychu, predierali sa cez zlatý odtieň mojich očí. Také isté mal aj Kieran, hoci v jeho jasných, nebesky modrých očiach neboli až také viditeľné. Lenže to, na čo som sa teraz díval a čo som videl na Kieranovi, nebolo možné.

Alebo aspoň nemalo byť.

S Kieranom sme si vedeli celkom dobre predstaviť, čo to spôsobilo. To isté, čo mi s najväčšou pravdepodobnosťou zahojilo smrteľné bodnutie dýkou do srdca a umožnilo premeniť sa na jaskynnú mačku. To isté, vďaka čomu som vedel, aký je Emil rozrušený, keď som sa prebral, pretože jeho emóciu som cítil v hrdle – bola hustá ako plnotučná smotana.

Spojenie.

Iné vysvetlenie sme na to nemali. Znelo to logicky, lenže ani jeden z nás nečakal, že bude znamenať viac ako prepojenie našich životov s Poppiným.

Cítil som v kostiach, že už nie som iba Atlantínčan z pôvodnej pokrvnej línie. A Kieran nie je len vlkolak. Stalo sa z nás... niečo iné.

Ako ma to ten revenant nazval? Nepravý prvotný? Väčšia a horšia verzia nepravého poloboha? Nikdy som o ničom takom nepočul. Lenže ja som nepočul o toľkých sprostostiach.

Akosi som však cítil, že to nie je celkom ono. Nevieť presne, čo ma k tomu viedlo, ale zrejme to nejako súviselo s podstatou, ktorú som cítil v sebe prúdiť. Bola príliš silná na to, aby patrila nepravému bohu, či dokonca nepravému prvotnému. Bola chladná a nekonečná.

Prastará.

Ako prvotná hmla, hmotná podoba podstaty, ktorú som videl sadieť okolo nás s Kieranom, predtým ako sme sa rozhodli hodiť si šlofika.

Sústredil som sa na šum zádychu a vôľou som ho popohнал dopredu. Zapulzoval mi za zreničkami, potom sa mi rozlial do očí a napokon mi jeho pramene zakalili dúhovky, ktoré už neboli iba strieborné. Koža mi najskôr schladla a stvrdla, a potom sa stenčila natoľko, že som pod ňou videl plávať podstatu. Prstami som pohladil zádych, ktorý sa mi vlnil pod kožou. Ničím nepripomínal prvotnú hmlu, ktorá zahalila Kierana. Tá jeho bola zlatá a strieborná. Moja zasa strieborná a karmínovočervená.

Chvíľu som sledoval, ako sa mi po holých pleciach prevaľujú tiene popretkávané karmínovou červeňou, a potom som vôľou donútil zádyh usadiť sa. Poslúchol ma okamžite. Keď sa tiene pomaly stratili, koža sa mi zase zohriala. Chlad vo vzduchu sa vyparil a žiara zádychu v mojich očiach zoslabla. Nebolo žiadnych pochybností o tom, čo som videl a cítil.

Neprešlo to na nás z Poppy rovnakou mierou. Tie dve podstaty, ktoré mala v sebe, sa rozdelili medzi nás.

Život. Smrť.

A ja som vôbec netušil, čo z nás urobila. Ani, čo to znamená pre budúcnosť.

Keď som okúpал a prezliekol Poppy, zachytil som, že sa blíži Kieran. Prsty sa mi zastavili na jemnej spone retiazky, na ktorej visel môj prsteň.

Vďaka vzájomnému putu, čo nás ako Atlantínčana z pôvodnej pokrvnej línie a vlkolaka spájalo, sme vždy vedeli vycítiť prítomnosť toho druhého. Keď však Poppy začala povýšenie a zaúčinkoval prvotný *notam*, prestalo to.

Ale teraz sa to zase zmenilo.

Hneď po tom, ako sme sa prebrali, som ešte nedokázal vycítiť, kde je. Nevedel som určiť, kedy presne som to v týchto posledných dvoch dňoch zase začal cítiť. A vyskytli sa aj iné nové veci.

Keď som začul zvuk ďalších krokov a pazúrov klepkajúcich o kamennú dlážku, položil som retiazku na nočný stolík. Kieran nebol sám, čím sa vysvetľovalo tiché zaklopanie.

„Ďalej,“ zvolal som, palcom som hladil chladné hánky na Poppinej ruke.

Otvorili sa dvere a vošiel Kieran, ktorému zrak okamžite padol na posteľ. Vedel, že sa nič nezmenilo, ale aj tak dúfal.

Pozrel som sa na ostatných. Tmavovlasá veliteľka kráľovskej stráže z pôvodnej pokrvnej línie zostala stáť vo dverách – čo som sa ju márne snažil odnaučiť – a za ňou prešľapoval snehobiely vlkolak.

Delano vyskočil na posteľ, hlavou sa mi obtrel o plecica, ľahol si a pomrvil sa, aby sa dostal čo najbližšie k Poppy.

Zadával som sa na veliteľku. Hisa Fa'Mar nepatrila k tým, čo vedú zbytočné reči – zväčša bola priama a sústredená. V bielom plášti kráľovskej stráže tam však stála až akosi príliš meravo. Začal som si ju premeriavať pozornejšie, s otvorenými zmyslami. Zvyčajné zlatisté odtiene jej svetlohnedej pokožky sa kamsi stratili a hánky mala úplne biele od toho, ako pevne zvierala rukoväť meča za pásom. Na jazyku som zacítil ostrú kyslastú citrusovú chuť. Nepokoj.

Niečo sa stalo.

Snažila sa neďívať na Poppy. Ten nepokoj v nej však nevyvolával stav, v ktorom sa moja manželka v tej chvíli nachádzala. Odvracala od nej pohľad z úcty k jej súkromiu.

„Čo sa stalo?“ spýtal som sa.

„Zatiaľ ešte celkom presne nevieme,“ povedal Kieran a podišiel ku mne, hoci sa stále uprene díval na Poppy. „Ale nie je to nič dobré.“

Nadýchol som sa nosom a potom pomaly vydýchol. „Podrobnosti.“

„Zdá, že... došlo k incidentu v Luxe,“ odpovedala Hisa a mala tým na mysli časť Záhradnej štvrte, obývanú najbohatšími smrteľníkmi a povýšenými, ktorí sa, ktovie prečo, neusadili na niektorom z rozľahlých panstiev za Opevnením Wayfairu. „Niekoľko mŕtvych.“

Zamračene som sa pozrel na Kierana a prstom som prestal hladiť Poppinu ruku. „Smrteľníci?“ spýtal som sa, aj keď to nedávalo logiku. Povýšení mali strážu. Žiadny smrteľník by sa k nim nedostal.

„Nie.“ Kieran prešiel hánkami Poppy po líci. „Povýšení.“

Prekvapene som nadvihol obočie. „Ako je to možné?“

Kieran s povzdychom vstal a pozrel sa na jedáľenský stolík, ktorý niekto medzičasom priniesol. Taniere s jedlom na ňom boli v podstate nedotknuté. Zaškrípala zubami a premeral si ma.

V očakávaní dlhej a príšerne otravnej prednášky určenej mojej maličkosti som jeho smerom vyslal varovný pohľad.

Zádych za zreničkami sa mu rozpulzoval, potom odvrátil zrak. „Musíš to vidieť na vlastné oči.“

Nesúhlasne som sa napol. „Alebo mi to môžeš skrátka povedať.“

„To nestačí.“ Prešiel k truhlici pri dverách do kúpeľne. „Tu nejde o to, že by sa stúpenci domáhali spálenia povýšených v ich domoch,“ pokračoval.

Dopekla. Ešte donedávna im stačilo žiadať, aby boli povýšení vyvlečení na slnko. Alebo bolo toto milosrdnejšie? Asi ako pre koho.

„Zdá sa, že sa prestali domáhať a vzali to do vlastných rúk.“ Čo znamenalo, že strážu porušili moje rozkazy a pustili smrteľníkov dnu. Pokúsil som sa v sebe nazbierať hnev, ale nedokázal som sa rozčúliť. Len ťažko by sa našiel Atlantínčan, ktorý neprišiel o niekoho blízkeho vo vojne dvoch kráľov – alebo po nej.

„Toto neurobili smrteľníci.“ Sklonil sa a odopol si široký meč. „Ako som vravel, musíš to vidieť na vlastné oči.“

Moje podráždenie rozdúchalo zhasínajúci oheň čakajúci na iskierku, ktorá by rozpútala peklo, a podstata v strede hrude mi zašumela.

„Má pravdu.“ Hisa si odkašľala. „Inak nám neuveríš.“

„Určite by ste ma dokázali presvedčiť,“ odušil som, zvierajúc v ruke prikrývku. „Keby ste sa posnažili.“

Zuby som zaťal tak silno, že som sa o ne začal báť. Do mysle mi ako drevitý lesný vánok navialo Kieranov znak.

Poppy mala pravdu.

Kieran naozaj voňal ako strom.

Cas.

Bol to ďalší vedľajší účinok spojenia, a keď sa prejavil prvýkrát, zastihol nás nepripravených. Najprv sme si mysleli, že sme získali Poppinu schopnosť komunikovať cez *notam*, ale keď povedala, že jej chvíľu trvá nájsť jedinečný odtlačok vlkolaka, pochopili sme, že v našom prípade je to inak. Nás to niekedy, žiaľ, nestálo žiadne úsilie.

Musíš to vidieť na vlastné oči.

Práve teraz bola tá nová schopnosť poriadne otravná.

Kieran si položil meč na truhlicu hneď vedľa môjho. „Necháte nás na chvíľu osamote?“

Hisa bez váhania prikývla a vyšla z komnaty. Delano sa však nepohol. Kieran vytasil krátke meče, ktoré nosil na chrbte, a prísne na vlkolaka zarezal.

Ten zafučal, ale potom sa zdvihol a zoskočil z postele. Keď prechádzal cez komnatu, vyceril na Kierana tesáky a ticho zavrčal.

„Myslím, že Delanovi sa nepáči, že má odísť,“ poznamenal som.

Keď Kieran položil na truhlicu aj posledný meč, zavrel dvere. „Tebe sa zas nebude páčiť, čo ti teraz poviem.“

„Tak mi to nehovor.“

Postavil sa tak, aby mi videl rovno do očí. „Keby som ti vyhovel, bol by som nielen príšerný radca, ale aj nahovno priateľ.“

Jeho pohľadu som neuhol. „Prečo mám taký pocit, že s tým asi nebudem súhlasit?“

„Lebo keď chceš, vieš byť poriadne tvrdohlavý somár.“

Uškrnul som sa.

Znovu sa pozrel na stolík. „Mimochodom, vypočúvame smrteľných vojakov, ktorí prisahali vernosť krvavej korune.“

Tá náhla zmena témy ma prekvapila. „A?“

„Asi pätnásťtisíc zadržaných jej vypovedalo poslušnosť,“ povedal. „Dvojnásobne viac to odmietlo urobiť. A približne sedemtisíc... radikálne odmietlo prisahať vernosť Atlantii.“

Zaškrípал som zubami. „Ani vtedy, keď dostali na výber možnosti, o ktorých sme hovorili?“

„Ani.“

„Zariad', aby tých sedemtisíc previezli. Budeme dúfať, že zmenia názor. Tí, ktorí neodmietli bezpodmienečne, dostanú ďalšiu šancu, ale musia vedieť, že ak sa nerozhodnú správne, urobíme to za nich.“ Na chvíľu som zavrel oči a pomaly vydýchol. Nijako mi to však neľahčilo, čo som musel povedať. „Ostatných začnite popravovať.“

Moje rozkazy v komnate zarezonovali silnejšie, ako som zamýšľal.

Kieran po chvíli prikývol. „Spal si dnes aspoň trochu?“

„Áno,“ odpovedal som mu. A bola to pravda. Donútil som sa spať, aby som zistil, či sa k Poppy nedostanem cez jej sny. Nepodarilo sa mi to.

„Cas.“ Vzdychol si. „Spal si pár hodín. Skoro nič si nejedol...“

„O tomto si sa so mnou chcel rozprávať medzi štyrmi očami?“ prerušil som ho. „Ak áno, tak to preskočme. Nepotrebujem druhú matku.“

„Neteší ma, že ťa musím poučovať o tom, čo je pud sebazachovy. Ale aj tak to budem robiť,“ odvetil. „A vieš, prečo ti to vôbec musím hovoriť? Lebo si v hroznom stave, Cas.“

Stúpajúci príval hnevu som sa snažil ovládnuť silnejším zovretím Poppinej studenej ruky. „V hroznom stave si ma už videl. Preto dobre vieš, že teraz mám od neho ďaleko.“

„Aj tak v ňom si, iba iným spôsobom,“ trval na svojom. „Namiesto toho, aby si mal výčitky kvôli bratovi...“

„Kieran,“ varovne som zvýšil hlas.

Odigoroval ma. „Máš výčitky kvôli Poppy.“

„Čo nepovieš!“ vyštekol som naňho.

Zaťal zuby. „Nemôžeš za to, čo sa jej stalo.“

„Na tom sa nezhodneme.“

„To nemusíme, ale to ešte neznamená, že máš pravdu,“ odsekol. „Nemohol si – nikto z nás nemohol vedieť, že revenant vylezie po tom poondiatom hradnom múre a pokúsi sa Poppy zabiť.“

Nevedel som naisto, či ju chcel zabiť alebo len poslať do stázy. Ak to druhé, tak sa mu to podarilo. A nielen to. „Mal som byť lepšie pripravený na to, že sa niečo také môže stať.“

„Ako? Nikdy nespať?“ Nadvihol obočie. „Podľa toho, čo hovoríš, som vinný aj ja, lebo som tu nebol.“

„Poslal som ťa niečo vybaviť. Takže nie si.“

Pokrútil hlavou. „Keby to bolo naopak a stalo sa to, kým by si ty bol v bezvedomí a Poppy spala, bola by to jej vina?“

„Nie,“ vyprskol som naňho.

Nekompromisne sa na mňa zadíval.

„To je aj tak fuk,“ zamumlal som. „Nechce sa mi veriť, že chceš, aby som ju tu nechal samu pre nejakých mŕtvych povýšených.“

S hlbokým povzdychom zvesil plecia a oprel sa o dvere. Odpovedal až po chvíli: „A ty si myslíš, že ja ju tu chcem nechať samu? Alebo teba?“

Na to som nič nepovedal, lebo som vedel, že chce byť presne tam, kde ja.

„Toto robím iba preto, lebo viem, že by si sa zbláznil, keby si nebol pri nej,“ ozval sa, keď som mlčal. „Zomieral by si od strachu, že sa jej niečo stane alebo že sa preberie, keď tu nebudeš.“

V tom mal pravdu.

„Preto som to na seba vzal. Zatiaľ to vládu nad Karsodóniou ani kráľovstvom nijako neovplyvňuje. Ale to neznamená, že sa

nevyskytli problémy alebo obavy. Ľudia sa boja a sú zmätení z toho, čo sa stalo. Ešte sa iba začínajú dozvedieť pravdu o tom, čo sú v skutočnosti povýšení zač a že sme stále vo vojne s tými, ktorí podporujú krvavú korunu. A potom sú tu vlkoláci, ktorí hliadkujú v uliciach,“ pokračoval, aj keď som sa začal mračiť. „Okrem toho sa nám prebúdzajú boh pod mestskou čítárňou. K tomu ešte tá všeobecná nedôvera ľudí voči Atlantínčanom. A to ani nehovorím o požiadavkách tých poondiatych povýšeneckých upírov.“

„Nezabudni na leviatana, ktorý raz za hodinu preletí nad mestom,“ dodal som.

„Áno, to tiež,“ sucho sa zasmial.

„Prečo vôbec vlkoláci hliadkujú v uliciach v tejto podobe?“ spýtal som sa.

Kieran na mňa neveriacky pozrel. „To máme skrývať svoju prirodzenosť?“

Vrhol som naňho prázdny pohľad. „Nie.“

„Tak čo?“

„Ale prevažná väčšina smrteľníkov doteraz verila, že vlkoláci vyhynuli,“ odôvodňoval som pekne logicky. „Pohľad na vlka veľkého ako kôň ich pochopiteľne desí.“

Uškrnul sa. „Zvyknú si.“

Neveriacky som pokrútil hlavou.

„Okrem toho sa rozšírilo, čím je v skutočnosti ich nová kráľovná,“ pokračoval. „Nemáš poňatia, koľko ľudí prišlo Poppy prejaviť úctu. Naill s Perrym ich nestačia odháňať.“

Bohovia. Poppy by sa to vôbec nepáčilo. Ale ja som si bol istý, že si ich úctu zaslúži.

„A potom sú tu ešte ostatní.“ Kieran rozhodil rukami. „Tí, ktorí stále podporujú krvavú korunu – bohatí statkári a obchodníci. Napriek tomu, že sme pre ich bezpečnosť vyhlásili zákaz vychádzania, kým sa neporátame so všetkými povýšenými, neudržíme ich doma.“

„Viem.“ Znovu som sa zadíval na Poppy. „Musia pracovať. Živiť rodiny. Postarať sa o príbuzných.“

„A popritom rozprávajú. Pýtajú sa, prečo sa kráľ ani kráľovná od zvrhnutia krvavej koruny ani raz neukázali na verejnosti,“ nedal sa zastaviť. „Boja sa, že ich zase oklamali. A tí, čo zostávajú verní krvavej korune, v nich ten strach prehľbujú.“

Prudko som sa otočil ku Kieranovi. „Chceš, aby som k nim prehovoril? Bez kráľovnej po boku?“

„To som nepovedal. Vieš, že podľa mňa by momentálne žiadny verejný prejav nič nevyriešil.“

„Dobre.“ Zrakom som opäť zablúdil k nej. „Pretože teraz nikto vlastne nevie, čo sa deje. Nevedia s určitosťou ani to, či sme naozaj v hlavnom meste. Ak sa pred nimi objavím,“ uvažoval som a pohodil hlavou k oknu, „pochopia, že niečo nie je v poriadku. A nebude im dlho trvať, kým si uvedomia, že je zranená alebo z iného dôvodu neschopná vládnuť. To bude voda na mlyn rôznym individuám vrátane tých, ktorí sú verní krvavej korune, revenantov, čo sa tu stále potulujú, a Kolisa.“

Nepokoj, ktorý zachvátil Kierana pri zmienke o pravom prvotnom bohu smrti, nebol o nič menší než môj.

„Vzhľadom na to, že ten hajzel je zrejme nehmotný alebo čo, môže byť kdekoľvek,“ povedal som, hoci mu to nebolo treba pripomínať. „On je ten posledný, kto by sa mal dozvedieť, že Poppy je oslabená. To je...“ Zarazil som sa, lebo som to radšej nechcel domyslieť, a prešiel som si palcom po prsteni, ktorý mi spočíval na prsiach.

Kolis to už možno vie.

Doriti.

O pravom prvotnom bohu smrti sme toho vedeli dost' málo. Netušili sme, čoho je schopný alebo či ešte dokáže získať silu a nadobudnúť fyzickú podobu. A hlavne sme nemali potuchy, o čo mu ide.

Keď Poppy zlikvidovala tú kráľovskú suku, všetko sa zbehlo tak rýchlo, že sme sa ani nemali kedy poriadne porozprávať

o Kolisovi. Poppy nakrátko upadla do bezvedomia, a keď sa prebrala, najdôležitejšie bolo nájsť jej otca a nezvestného leviatana.

Lenže predtým než upadla do stázy, aby dokončila povýšenie, sa nám podarilo iba jedno z toho.

A hoci Reaver poznal Kolisa lepšie ako ktokoľvek z nás, počas vlády pravého prvotného boha smrti bol ešte dieťa. Okrem neho nám o ňom mohol niečo povedať už iba Nektas, lenže odkedy Poppy upadla do stázy, nikto z nás ho nevidel.

„Súhlasím,“ povedal Kieran a na chvíľu zavládlo ticho. „Vieš, že keď ťa zajali, Poppy sa chcela okamžite prirútiť do hlavného mesta a spálila by celé kráľovstvo, len aby sa k tebe dostala.“

Pri pohľade na ňu mi pery samy vyčarovali úsmev. *To je moje dievča.*

„Nezáležalo jej na kralovaní ani velení armáde. Myslela iba na to, ako sa k tebe dostať,“ pokračoval. „Ale vedela, že svoje povinnosti nemôže zanedbať. Chápala, že to, čo sa deje, je dôležitejšie ako ty – ako vy obaja. Bolo jej jasné, že keby hneď vyrazila za tebou, nielenže by ohrozila tvoj život, ale aj životy mnohých iných. Dokázala sa ovládnuť, lebo vo svojom srdci mala a stále má dost miesta pre teba aj pre ľud. A ty nie si iný. Tebe tiež záleží na soliskom ľude.“

Otvoril som ústa, že zareagujem.

„Poznám ťa. Keď budeš zanedbávať svoje povinnosti, vypomstí sa ti to,“ napomínal ma. „Možno nie hneď, ale príde to.“

Radšej som ich zavrel.

„Si kráľ, a je jedno, či si na to pripravený, alebo si nikdy po korune netúžil. Máš to v krvi,“ vyslovil presne vo chvíli, keď som si všimol tenučký lúč mesačného svetla dopadajúci k nohám postele. „Musíš vidieť na vlastné oči, čo sa stalo tým povýšeným.“

Pošúchal som si obočie a sťažka som vydýchol. „Že ťa už neunavuje dávať nás s Poppy do laty.“

Kieran sa uškrnul a podišiel ku mne. „Nieкто to robiť musí.“

„Lenže...“ Zahryzol som si do pery a pokrútil hlavou. „Predstava, že ju tu nechám...“

„Viem.“ Objal ma okolo pliec. „Nedovolím, aby sa jej niečo stalo. Ani Delano.“ Odmlčal sa. „A ak sa preberie, kým budeš preč, jednoducho ju zložím, kým si stihne všimnúť, že tu nie si.“

Odfrkol som si. „Len sa opováž.“

Jemne sa uškrnul. „Iba ak bude klášt' priveľa otázok.“

Zasmial som sa. „To by bolo skvelé...“ A potom som sa zháčil, lebo som si uvedomil, že by to tak vlastne vôbec nemuselo byť. Poppy by nemusela po prebudení klášt' veľa otázok zo zvedavosti, ale preto, že si nebude pamätať, kto je.

Obaja sme stíchli a otočili sa k nej. Tie nevyslovené myšlienky viseli vo vzduchu ako ťažká dusivá hmla.

„Chod“, popchol ma Kieran potichu. „Bude v bezpečí. A keby sa niečo stalo, hneď ťa budem informovať.“

Prešiel som jej palcom po hánkach a na chvíľu som zavrel oči. Vedel som, že to musím urobiť.

Zanedbávanie povinností voči ríši sa mi nakoniec vypomstí. A tých povinností som mal milióny. Musel som si to niekoľkokrát zopakovať, aby som tomu uveril – alebo sa aspoň konečne rozhýbal. Pred Poppy som toľko presvedčania nepotreboval. Lenže teraz bola ona jedinou povinnosťou, ktorú som sa cítil zaviazaný plniť.

Vstal som a naklonil sa nad ňu, aby som ju mohol nežne pobzkať na pootvorené ústa. Potom som urobil to, čo som urobiť nechcel, ale musel.

Pretože Kieran mal pravdu.

Som kráľ.

Či chcem, či nie.

Atlantínčan s gaštanovými vlasmi z pôvodnej pokrvnej línie, ktorý išiel na koni vedľa mňa, bol prekvapujúco ticho – a on nikdy nie je ticho.

Emil sa k nám s Hisou pridal, keď sme opúšťali Wayfair, a pri pohľade naňho som v hrdle zacítil kyslastú citrónovú chuť. Nepokoj. Nedokázal som si predstaviť, čo také sa už len mohlo tým povýšeným stať, že to jeho alebo Hisu znepokojuje.

Keď sa pred nami objavil Zlatý most s pozlátenou balustrádou trblietajúcou sa v úlomkoch mesačného svitu, preletel som zrakom po meste. Cestu popri radoch majestátnych domov lemovali žakarandy, ktorých zvyčajne ružovofialové púčiky mali vo svetle mesiaca bledší, striebřistý odtieň.

Potom žakarandy vystriedali tenšie rovné stromy, ktoré rástli bližšie k Luxe, a náhle sa zmenil vzduch. Bol akýsi... ťažší. Nie vlhkejší, skôr akoby sa Setti začal brodiť hustou polievkou.

„Cítiš to?“ spýtala sa Hisa takým jemným tónom, akým som ju doteraz nikdy nepočul hovoriť.

„Niečo určite visí vo vzduchu,“ pripustil som a potiahol si kapucňu, aby som si zakryl tvár. „Ale ešte neviem čo.“ Pozrel som sa na Emila práve vo chvíli, keď husté mraky zakryli mesiac. „Aj ty to cítiš?“

Prikývol a Hisa medzitým skúmala tiene, ktoré sa plazili po kamenných múroch dvorov. „Cítim,“ povedal a zdvihol hlavu. „A oni zrejme tiež.“

Pozrel som sa, kam sa díva, a stuhol som na Settiho chrbte, keď som uvidel asi desať smrteľníkov zababušených do domácich hávov, ako v malých skupinkách postávajú na verandách.

Sledovali nás pohľadmi a niečo si pritom šepkali. Niektorí sa na nás dívali s obavami, iní s neskrývaným nepriateľstvom.

Pochopil som, ako sa Poppy cíti v dave.

Stačilo mi raz sa na nich pozrieť, aby ma zaplavili obavy a v ústach som zacítil trpký hnev. Odvrátil som od nich zrak a rýchlo som si v mysli postavil hrubý múr, ktorým som ich od seba oddelil, aby vo mne zostali iba moje vlastné emócie.

Netušil som, ako to Poppy robí. Keby som si ja nevedel vytvoriť mentálne bloky, emócie, ktoré ku mne vysielali druhí, by ma zadusili. Ona sa pritom musela naučiť vytesniť ich metódou pokusov a omylov, pretože jej to nemal kto ukázať. Vedel som, že moja manželka je silná, ale, bohovia, táto spomienka ma ani nemohla viac povzbudiť. Ak sa jej doteraz darilo prežiť, hoci musela toľké úsilie vynakladať na vytesňovanie emócií druhých, môže sa nám vrátiť taká, aká bola predtým.

V hrudi sa mi rozbúšil zádych, pretože som niečo zachytil. Inštinktívne som sa pozrel na nočnú oblohu, ale okrem temných mrakov som nevidel nič.

Aj tak som to však cítil.

Naťahoval som krk a po chvíli som vo výškach zbadal známy tvar. Prižmúril som oči...

Husté mraky preťali obrovské krídla s ľahkosťou čepele a zatienili celú nočnú oblohu. Leviatan sa rútil priamo na nás ako vystrelený šíp a na fialovočiernych šupinách sa mu odrážal mesačný svit.

V návale paniky som pevnejšie zovrel Settimu opraty. O zlomok sekundy sa z Reavera vydralo strašné zarevanie a strmhlav sa vrhol nadol.

Rozvírený vzduch z krídel, ktorými leviatan pohladil strechy na oboch stranách ulice, zaburácal až na ceste a nadvihol mi plášť.

Emil sa prudko pozrel hore. „To čo je?“ Zanádal, keď Reaver švihol svojim prekliatym chvostom tesne nad našimi hlavami, až Hisa skoro spadla z koňa.

„Kretén,“ zamrmlal som. Setti si podráždene odfrkol a za-triasol hrivou.

Leviatan sa chrapľavo rozrehotal a náhle vyletel nahor, na čo smrteľníci zareagovali útekou do svojich domov.

Šokovaný Emil sa ku mne pomaly otočil. „Myslím, že mi pred očami práve preletel celý život.“

Ten prekliaty leviatan!

Hladil som Settiho na krku, aby sa upokojil, a sledoval som, ako Reaver rozťahol krídla a zmizol v oblakoch.

„To bolo... vtipné.“ Hisa sa celá bledá narovнала v sedle. Odkasľala si. „Pôjdem napred a dám ostatným vedieť, že už idete.“

Emil ju sledoval pohľadom. „Musím priznať,“ povedal s úškrnom na perách, „že keby som bol leviatan, tiež by som sa tak v jednom kuse bavil.“

„To ma vôbec neprekvapuje,“ odvetil som mu sucho a pritom si skúmavo prezeral domy, okolo ktorých sme prechádzali.

Už dávno bola noc, ale ešte nebolo až tak neskoro. Napriek tomu sa z otvorených okien, krytých terás či zo starostlivo udržiavaných záhrad neozývala hudba ani hlasy. V takom príjemnom počasí by mala táto časť Karsodónie prekypovať životom, aj keď boli všetky obchody a prevádzky v dôsledku zákazu vychádzania zavreté. Okrem ľudí na verandách som však nikoho iného nevidel.

Pravdepodobne sa na tom podpísalo všetko, čo sa v posledných dňoch odohralo, ale smrteľníci nemali zakázané vychádzať v noci von. Mohli si robiť, čo chceli, aj keď iba na svojom pozemku.

Mesto však bolo tiché.

Lenže také už nezostane dlho – nemôže.

Aj keď som si to priznával nerád, ak sa Poppy čoskoro ne-preberie, budeme to musieť rozbehnúť. Musíme nájsť Kolisa. Zrušiť zákaz vychádzania. Vyriešiť, čo s povýšenými, ktorí sú uväznení vo svojich domoch. A to bolo iba niekoľko rozhodnu-

tí, ktoré som musel prijať – lenže bez Poppy mi to nepripadalo správne.

Pevnejšie som uchopil Settimu opraty. Čoskoro sa prebudí. Musí.